

ето, че къмъ всичко това се прибави и тоя дълбокъ, идещъ отъ дълбочината на сърдцето гласъ, който прозвуча въ душата ми.

Ржководенъ отъ нѣкакво непознато до тогава за мене чувство, азъ бръкнахъ въ малкия джебъ на дрехата си. Тамъ се намираха 2 лева и азъ добре знаехъ това. Защото тая сутринъ, когато тръгахъ усмихнатъ, вчесанъ и съ нови дрехи за училище, майка ми ме цѣлуна съ благопожелание и после пхна въ ржката ми три монети по едно левче.

— Днесъ е празникъ за тебе, дете мое, — каза ми тя — и лицето ѝ се озари — днесъ за тебе е великъ день. Ето, вземи това, купи си нѣщо сладко да си хапнешъ.

Едното левче азъ похарчихъ следъ като ни пуснахъ отъ първия часъ: ние заобиколихме продавача съ бѣлата престилка и съ голѣмага кошница. Тогава всички извадихме левчетата, които добритъ майки бѣха отдѣлили за своитъ послушни деца. Купувахме си каквото душата ни желяеше и каквото кошницата на продавача можеше да ни предложи. Азъ си купихъ захаросана ябълка и я изхрупахъ съ неизказано удоволствие.

Другитъ две левчета азъ оставихъ да лежатъ въ джеба си. Защото, още когато отивахъ за училище си бѣхъ помислихъ, за какво мога да

ги употребя и решението ми бѣше вече взето: следъ обѣдъ нѣмахме училище. Тогава азъ съ моитъ приятели щѣхме да отидемъ на дървенитъ кончета, които така весело се въртѣха и ни приканваха да ги яхнемъ. Ето какво бѣше предназначението на останалитъ ми два лева.

На връщане отъ училище мислѣхъ за много нѣща. Но въ радостното ми настроение голѣмо мѣсто заемаше мисълта за предстоящото удоволствие съ кончетата.

Обаче, дълбокиятъ гласъ на стария слѣпецъ се отрази въ душата ми. Азъ престанахъ да мисля за шаренитъ кончета, които ни приканваха къмъ себе си. Азъ виждахъ затворени очи, виждахъ благородни, страдалчески черти.

Бръкнахъ въ джеба си, приближихъ се тихо до слѣпца и като се наведохъ надъ блюдото му, пуснахъ полека дветъ монети.

Моя примѣръ зарази малкитъ, усмихнати и измити момчета около мене. И тѣ имаха левчета въ джебоветъ си, и тѣ мислѣха въ тоя моментъ за хубави сладки работи или за примамливи кончета. Но тѣ всички последваха безъ колебание примѣра ми и изсипаха щедро своитъ левчета предъ стария слѣпецъ.

После всички ние, тихо се отдалечихме, изпратени отъ единъ старчески гласъ, който, трогнатъ, ни благодарѣше.